

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci žalobcu: **JUDr. J.**, bytom B., proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Trenčíne, Krajský dopravný inšpektorát**, Jilemnického1, Trenčín, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. p. KRP-157 KDI-P-2008 zo dňa 20.1.2009 na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S 13/2009-33 zo dňa 22. apríla 2009 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S 13/2009-33 zo dňa 22. apríla 2009 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom sa náhrada trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia č. p. KRP-157 KDI-P-2008 zo dňa 20.1.2009, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu proti rozhodnutiam Okresného riaditeľstva PZ v Trenčíne, Okresného dopravného inšpektorátu Trenčín č. p.: ORP-P-1121/DI-TN-2-2008 zo dňa 10.11.2008 a potvrdené rozhodnutie o uznaní viny zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. a/ a k/ zákona

č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a o uložení pokuty vo výške 6000,- Sk a zákaze viesť motorové vozidlo na dobu 6 mesiacov.

S poukazom na zistenie, že v správnom konaní bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie, ktoré viedlo k správnym právnym záverom krajský súd žalobu zamietol.

V dôvodoch rozsudku krajský súd poukázal na to, že v priestupkovom konaní bolo jednoznačne preukázané spáchanie priestupku žalobcom podľa § 3 ods. 2 písm. b/ zákona, § 15 ods. 2 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, na tom skutkovom základe ako je uvedené v rozhodnutí oboch správnych orgánov.

Krajský súd poukázal na to, že skutkový stav bol spoľahlivo a dostatočne zistený, žalobca to ani nenamietal. Jeho námietky smerovali k neprimeranosti sankcie. Z oboch rozhodnutí správnych orgánov podľa krajského súdu vyplýva, že pri ukladaní sankcie správne orgány prihliadli na zákonné podmienky uvedené v § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch a uloženie sankcie aj dostatočne zdôvodnili. Poukázali na skutočnosť, že nedodržanie povolenej rýchlosti patrí medzi najzávažnejšie príčiny nehôd s ťažkými následkami, že priestupok bol spáchaný na ceste I. triedy, v druhom skutku vedome porušil zákaz vjazdu všetkých motorových vozidiel. Správne orgány prihliadli aj k osobe páchatel'a, ktorý bol za posledné 2 roky 4 krát postihnutý za dopravný priestupok a z toho jeden krát za prekročenie rýchlosti a i k postoju ku skutkom, ktorých nebezpečnosť zľahčoval.

Proti uvedenému rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Uviedol, že napriek vzneseným námietkam o neprimeranosti uloženej pokuty, žalovaný sa touto námietkou nezaoberal.

Zdôraznil, že námietky, ktoré uplatnil v žalobe korešpondujú so základným pravidlom správneho konania upraveným v § 3 ods. 1 Správneho poriadku označeným ako zásada zákonnosti, ktorá svojim významom presahuje rámec správneho konania, pretože ide o jeden z princípov právneho štátu zakotvený v Ústave SR.

Žalobca trval na námietke uplatnenej v žalobe, ktorou poukázal na porušenie základného pravidla správneho konania upraveného v § 3 ods. 4 Správneho poriadku, a to,

aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely. Napriek jeho snahe v konaní pred krajským súdom ozrejmiť prax správnych orgánov pri ukladaní sankcií, či už zo spisovej dokumentácie ODI OR PZ alebo obdobnej štatistiky o priestupkoch a sankciách, ktoré sú ukladané, nebol krajským súdom jeho navrhovaný dôkaz objasňujúci rozhodnutím uloženú sankciu reflektovaný.

Na základe uvedeného žalobca navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že žalobe navrhol vyhovieť.

Žalovaný sa odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu navrhol potvrdiť. Podľa žalovaného v predmetnej veci bol dostatočne a správne zistený skutkový stav a vo veci konajúce orgány postupovali v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. septembra 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia č. p. KRP-157 KDI-P-2008 zo dňa 20.1.2009, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu proti rozhodnutiam Okresného riaditeľstva PZ v Trenčíne, Okresného dopravného inšpektorátu Trenčín č. p.: ORP-P-1121/DI-TN-2-2008 zo dňa 10.11.2008 a potvrdené rozhodnutie o uznání viny zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. a/ a k/ zákona č. 372/ 1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a o uložení pokuty vo výške 6000,- Sk a zákaze viesť motorové vozidlo na dobu 6 mesiacov.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho

pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu žaloby vyplýva, že žalobca namietal, že rozhodol miestne nepríslušný správny orgán a že rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa neobsahuje odôvodnenie. Namietal tiež neprimeranosť uloženej sankcie, ktorá nezodpovedá skutkovo zhodným alebo podobným prípadom a že pri ukladaní sankcie nebola zohľadnená miera zavinenia ani následok priestupku a rovnako zostal nepovšimnutý fakt, že je držiteľom vodičského oprávnenia od 29.9.1994 a doteraz nebol účastníkom dopravnej nehody.

Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe.

Námietku miestnej nepríslušnosti nepovažoval krajský súd za dôvodnú, pretože prvý skutok (zo dňa 3.8.2008) žalobca spáchal v územnom obvode OK PZ Lučenec a tento orgán podľa § 55 ods. 3 zákona o priestupkoch postúpil vec OR PZ Trenčín, pretože žalobca mal bydlisko v okrese Trenčín. Pri objasňovaní druhého priestupku zo dňa 29.8.2008 žalobca uviedol, že býva v Trenčíne – Z., predvolanie na ústne pojednávanie prevzal dňa 25.10.2008 na adrese Trenčín, Na záhrade 22 a táto adresa je uvedená aj v zápisnici z ústneho pojednávania zo dňa 10.11.2008. Žalobca inú adresu neuviedol a pokiaľ žalovaný jeho námietku neuznal za dôvodnú, nepochybil, pretože v odvolaní nevedol žiadne skutočnosti ani nepredložil dôkaz, ktorým by zmenu bydliska preukázal.

Krajský súd v tejto súvislosti poukázal na to, že žalobca ani na súdnom pojednávaní dňa 22.4.2009 nevedel konkrétne uviesť dátum zmeny bydliska, nemal

o tom doklad. V občianskom preukaze, ktorý bol vydaný 29.10.2008, ale si ho prevzal až dňa 21.11.2008, t. j. po ústnom pojednávaní o priestupku, má už uvedené nové bydlisko, ale správnym orgánom to preukázateľne neoznámil.

Keďže pri postúpení prvého priestupku mal bydlisko v Trenčíne a druhý priestupok spáchal v územnom obvode prvostupňového správneho orgánu, vec bola podľa krajského súdu prejednaná v súlade s ustanovením § 55 ods. 1, 3 zákona o priestupkoch.

Po preskúmaní rozhodnutí žalovaného i prvostupňového správneho orgánu dospel krajský súd k záveru, že vychádzajú zo spoľahlivo a dostatočne zisteného skutkového stavu veci, obe rozhodnutia zákonné náležitosti v zmysle § 47 ods. 3 SP obsahujú, pričom odvolací správny orgán v súlade so zákonom ešte odôvodnenia rozhodnutia rozviedol a doplnil. V odôvodnení uvádza, ktoré skutočnosti boli jeho podkladom, ako hodnotil jednotlivé dôkazy, akú správnu úvahu použil pri aplikácii právnych predpisov a ako sa vyrovnal s námietkami žalobcu.

K námietke neprimeranosti sankcie krajský súd uviedol, že pri ukladaní sankcie správne orgány prihliadli na zákonné podmienky uvedené v § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch a uloženie sankcie aj dostatočne zdôvodnili. Poukázali na skutočnosť, že nedodržanie povolenej rýchlosti patrí medzi najzávažnejšie príčiny nehôd s ťažkými následkami, že priestupok bol spáchaný na ceste I. triedy, v druhom skutku vedome porušil zákaz vjazdu všetkých motorových vozidiel. Správne orgány prihliadli aj k osobe páchatel'a, ktorý bol za posledné 2 roky 4 krát postihnutý za dopravný priestupok a z toho jeden krát za prekročenie rýchlosti a i k postoju ku skutkom, ktorých nebezpečnosť zľahčoval.

Podľa súdu žalobca v odvolaní proti prvostupňovému správne mu rozhodnutiu neprimeranosť sankcie nenamietal.

Pokiaľ teda krajský súd dospel k záveru, že uložená sankcia, zhodne ako tvrdia správne orgány, zodpovedá účelu zákona, plní výchovný cieľ, je primeraná a opodstatnená, odvolací súd nepovažoval námietku žalobcu, že výška uloženej pokuty bola neprimeraná za dôvodnú.

Treba zdôrazniť, že hodnotenie dôkazov a určenie výšky pokuty je vecou voľnej úvahy správneho orgánu a súd môže do jeho voľnej úvahy zasahovať len v prípade, keby voľná úvaha nezodpovedala obsahu spisov alebo by odporovala zásadám logického myslenia (rozsudok NS SR 8Sžo 150/2009). Súd iba preskúmava či takéto rozhodnutie o výške uloženej pokuty nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v konaní postupovali náležite v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci zistili skutočný stav veci, vykonané dôkazy v rozhodnutiach vyhodnotili a výšku pokuty určili podľa voľnej úvahy (správne uváženie) a preto ich právne závery boli správne. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade so zákonom, keď žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

Odvolací súd k námietke žalobcu, že napriek jeho snahe v konaní pred krajským súdom ozrejmiť prax správnych orgánov pri ukladaní sankcií, či už zo spisovej dokumentácie ODI OR PZ alebo obdobnej štatistiky o priestupkoch a sankciách, ktoré sú ukladané, nebol krajským súdom jeho navrhovaný dôkaz objasňujúci rozhodnutím uloženú sankciu reflektovaný uvádza, že uvedená námietka nebola dôvodná. Zo zápisnice o pojednávaní pred krajským súdom zo dňa 22.4.2009 nevyplývalo, že by sa žalobca domáhal vykonania takéhoto dôkazu a z obsahu spisu ani nevyplýva, že by takýto dôkaz krajskému súdu predložil. Rovnako nevyplýva, že by súd takýto dôkaz odmietol.

Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že rozhodovanie správnych orgánov vo veciach priestupkov má splňať nie len pravidlo správneho konania upravené v § 3 ods. 4 Správneho poriadku, a to, že v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch by nemali vznikať neodôvodnené rozdiely, ale tiež pravidlo stanovené v § 3 ods. 3 Správneho poriadku, (povinnosť svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou), z ktorej vyplýva okrem iného aj podmienka individuálneho prístupu ku každej prejednávanej veci, tak aby

pri ukladaní sankcií boli zohľadnené a splnené zákonné podmienky v § 12 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, tak aby uloženie sankcie bolo dostatočne zdôvodnené.

Žalobca nepreukázal, že by správne orgány nepostupovali v súlade so zákonom a že bol uložením pokuty v uvedenej výške ukrátený na svojich právach. Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že krajský súd nepochybil, keď žalobu zamietol.

Odvolací súd preto s odkazom na uvedené závery napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250j a ods. 3, druhá veta OSP v spojení s § 219 ods. 1 a 2 OSP ako zákonný a vecne správny potvrdil, pričom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP).

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd SR podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a s odkazom na § 246c ods. 1, prvá veta OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalobca v konaní nebol úspešný a žalovaný podľa zákona nemá nárok na ich náhradu. Takéto pochybenia však v konaní žalovaného ani prvostupňového správneho orgánu zistené neboli.

POUČENIE : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. septembra 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová